

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Stephenie Meyer

LUNĂ NOUĂ

Partea a II-a

editura rao

CUPRINȘ

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHENIE MEYER

New Moon

© Stephenie Meyer, 2008

Publicată prin înțelegere cu

Little, Brown and Company New York, New York, SUA

Toate drepturile rezervate

Fotografia copertei

© Roger Hagadone

Designul copertei

Gail Doobin

Traducere din limba engleză:

LAURA FRUNZĂ

MIHAELA FRUNZĂ

Traducere revizuită de

MEROPI PAPAGHEORGHE

IULIANA MĂLDĂRĂȘANU

© Editura RAO, 2013

pentru versiunea în limba română

Coediție cu RAO International Publishing Company

ISBN 978-606-609-465-8

12. Intrusul	7
13. Ucigașul	26
14. Familia	46
15. Presiuni	63
16. Paris	80
17. Vizitatoarea	96
18. Funeralii	115
19. Cursa	132
20. Volterra	149
21. Verdictul	165
22. Zborul	185
23. Adevărul	197
24. Votul	217
Epilog – Tratatul	241
Mulțumiri	253

12. INTRUSUL

Am căscat ochii mari de frică, deși eram atât de epuizată și amețită încât nu îmi dădeam seama dacă eram trează sau dormeam.

Ceva îmi zgârie fereastra din nou, scoțând același zgomot subțire și ascuțit.

Amețită și împleticindu-mă, m-am chinuit să mă dau jos din pat și să mă duc la fereastră, clipind ca să înlătur lacrimile care mi se adunaseră în ochi.

De partea cealaltă se bălăngănea o formă imensă și întunecată, clătinându-se ca și cum ar fi avut de gând să spargă fereastra să intre. Am făcut un pas înapoi, îngrozită, înăbușindu-mi un țipăt.

Victoria.

Venise după mine.

Eram pierdută!

Nu și Charlie!

Mi-am înghițit din nou țipătul. Trebuia să trec prin asta în liniște. Trebuia să-l opresc pe Charlie să vină să investigheze...

Apoi o voce răgușită, cunoscută, se auzi dinspre forma întunecată.

– Bella! șuieră ea. Au! La naiba, deschide geamul! AU!

Am avut nevoie de două secunde să mă lepăd de frică înainte să mă pot mișca. Apoi am fugit spre fereastră și am deschis-o. Norii erau discret luminați din spate, suficient cât să-mi permită să disting formele.

– *Ce faci?* am icnit eu.

Jacob stătea agățat destul de riscant de vârful molidului care creștea în mijlocul curții micuțe din fața casei lui Charlie. Greutatea lui îndoise copacul spre casă și acum se legăna – cu picioarele atârându-i la șase metri deasupra pământului – la nici un metru de mine. Crengile subțiri din vârful copacului zgâriau din nou latura aceea a casei scârțâind strident.

– Încerc să mă țin –, spuse el enervându-se și schimbându-și poziția când vârful copacului îl propulsă înainte, – de promisiune!

Am clipit din ochii uzi și încetoșați, fiind dintr-odată sigură că visam.

– Și când, mă rog, ai promis tu că o să te sinucizi aruncându-te din copacul lui Charlie?

Pufni, deloc amuzat, legănându-și piciorul ca să-și îmbunătățească echilibrul.

– Dă-te din drum! îmi ordonă el.

– *Ce?*

Își legănă din nou picioarele, înainte și înapoi, luându-și mai mult avânt. Mi-am dat seama ce încerca să facă.

– Nu, Jake!

Dar am sărit într-o parte pentru că era prea târziu. Se lansă spre fereastra mea deschisă scoțând un mormăit.

Un alt țipăt mi s-a oprit în gât în timp ce am așteptat să cadă mort acolo sau măcar să se lovească de peretele lateral de lemn. Spre uimirea mea, Jacob pendulă cu agilitate până în camera mea, aterizând pe vine cu o bufnitură ușoară.

Ne-am uitat amândoi automat spre fereastră, ținându-ne respirația, așteptând să vedem dacă zgomotul îl trezise pe Charlie.

Trecu un moment scurt de liniște, după care am auzit sforăitul lui Charlie.

Pe fața lui Jacob se întinse încet un zâmbet larg; părea extrem de mulțumit de sine. Nu era zâmbetul pe care-l știam și pe care-l iubeam – era un zâmbet nou, o ironie amară a vechii lui sincerități, pe noul său chip care-i aparținea lui Sam.

Era puțin cam mult pentru mine.

Adormisem plângând din cauza acestui băiat. Faptul că mă respinsese cu asprime îmi surpase o nouă gaură în ceea ce mai rămăsese din pieptul meu. Lăsase un nou coșmar în urma lui, ca o infecție într-o rană – insulta de după lovitură. Și acum era aici în camera mea, rânjind ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai rău decât atât, chiar dacă sosirea lui fusese zgomotoasă și ciudată, aceasta mă făcu să mă gândesc la momentele în care Edward se strecura noaptea pe fereastra mea stârnindu-mi amintiri dureroase.

Toate acestea, la care se mai adăuga și faptul că eram moartă de somn, nu mă făceau să fiu prea prietenoasă.

– Ieși imediat! am șuierat eu încercând să pun cât mai multă răutate în șoapta mea.

El clipi, cu chipul uimit de surprindere.

– Nu, protestă el. Am venit să-mi cer iertare.

– Nu *accept!*

Am încercat să-l împing înapoi pe fereastră – la urma urmei era doar un vis, nu avea cum să-i facă rău cu adevărat. Dar efortul meu fu zadarnic. Nu l-am urmit nici un milimetru. Am lăsat repede mâinile în jos și m-am îndepărtat de el.

Nu avea cămașă pe el, deși aerul care intra pe fereastră era suficient de rece să să tremur și nu mi-a făcut plăcere să pun mâinile pe pieptul lui. Pielea îi ardea la fel cum îi ardea capul ultima dată când îl atinsesem. De parcă ar fi fost încă bolnav și ar fi avut febră.

Nu părea bolnav. Părea *imens*. Se aplecă asupra mea, era atât de mare că întuneca fereastra, mut de uimire din cauza respectului pentru oameni și cărți reacției mele furioase.

Dintr-odată, am simțit că e mai mult decât pot eu suporta – ca și cum m-ar fi doborât oboseala acumulată în toate nopțile nedormite. Eram groaznic de extenuată și am simțit că aș putea să mă prăbușesc acolo pe podea. Mă legănam încercând să-mi țin ochii deschiși.

– Bella? șopti Jacob panicat. Mă prinse de cot când m-am clătinat din nou și mă conduse înapoi în pat. Picioarele mele au cedat când am ajuns la marginea patului și am căzut amorțită pe saltea.

– Hei, te simți bine? mă întrebă Jacob cu fruntea încrețită de griji.

M-am uitat la el, iar lacrimile nu mi se uscaseră încă pe obraji.

– Cum Dumnezeu aș putea să mă simt bine, Jacob?

Ironia de pe fața lui fu înlocuită în mare parte de durere.

– Corect, spuse el și trase adânc aer în piept. La naiba! Păi... îmi pare foarte rău, Bella. Scuza era, fără îndoială, sinceră, dar pe chipul lui încă mai exista o urmă de furie.

– De ce ai venit aici? Nu vreau scuze de la tine, Jake.

– Știu, șopti el. Dar nu am putut să las lucrurile așa cum au rămas azi după-amiază. A fost oribil. Îmi pare rău.

Mi-am scuturat capul obosită.

– Nu înțeleg nimic.

– Știu. Vreau să-ți explic. Se opri brusc, cu gura căscată, ca și cum dintr-odată n-ar mai fi avut aer. Apoi trase adânc aer în piept. Dar nu pot să-ți explic, spuse el, încă furios. Aș vrea să pot.

Mi-am lăsat capul în mâini. Întrebarea mea abia se auzi.

– De ce?

Pentru o clipă, rămase foarte tăcut. Mi-am răsucit capul într-o parte – prea obosită să-l ridic – să-i văd chipul. Mă surprinse. Ochii îi erau îngustați, dinții încleștați, fruntea ridată de atâta efort.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Expiră profund și mi-am dat seama că-și ținuse respirația.

– Nu pot s-o fac, murmură el, frustrat.

– Să faci ce?

Îmi ignoră întrebarea.

– Uite ce e, Bella, nu ai avut niciodată un secret pe care nu-l puteai spune nimănui?

Mă privi cu un aer de cunoscător și gândurile mi se îndreptară imediat spre familia Cullen. Am sperat ca expresia feței mele să nu pară vinovată.

– Ceva ce ai simțit că trebuie să-i ascunzi lui Charlie, mamei tale...? insistă el. Ceva despre care nu ai vorbi nici măcar cu mine? Nici măcar acum?

Am simțit cum mi se îngustează ochii. Nu i-am răspuns la întrebare, deși știam că va lua asta drept o confirmare.

– Poți să înțelegi că aș putea trece printr-o... situație similară? Se chinuia din nou, părând să se lupte să găsească vorbele potrivite. Uneori, loialitatea te împiedică să faci ceea ce ai vrea să faci. Uneori, nu e secretul tău ca să-l poți împărtăși.

Nu puteam să-l contrazic în privința asta. Avea perfectă dreptate – știam un secret pe care nu-l puteam împărtăși pentru că nu era al meu. Un secret despre care dintr-odată el părea să știe totul.

Totuși, nu înțelegeam cum anume era valabil pentru el sau pentru Sam ori Billy. Ce mai însemna asta pentru ei acum că familia Cullen plecase?

– Nu știu de ce ai venit aici, Jacob, dacă ai de gând să-mi spui ghicitori în loc să-mi dai răspunsuri.

– Îmi pare rău, șopti el. Ce frustrant e!

În camera întunecată, ne-am uitat unul la altul timp îndelungat, fără nici o speranță.

Partea care mă omorâra, spuse el deodată, este că tu știi deja. Ți-am spus deja totul!

– Despre ce vorbești?

Trase brusc aer în piept, după care se aplecă spre mine. Pe fața lui nu se mai citea neputința, ci o dorință arzătoare de comunicare. Îmi aruncă o privire feroce și începu să vorbească repede și nerăbdător. Respirația îi era fierbinte ca pielea.

– Cred că știi cum să rezolvăm problema, pentru că tu cunoști situația, Bella! Eu nu pot să-ți spun, dar, dacă ai ghici! Asta m-ar absolvi pe mine de vină!

– Vrei să ghicesc? Ce să ghicesc?

– Secretul meu! Poți s-o faci – știi răspunsul!

Am clipit de două ori, încercând să mă dumiresc. Eram atât de obosită! Nimic din ce spunea nu avea sens.

Înțelese și el asta și atunci chipul lui se încordă iar din pricina efortului lăuntric.

– Stai așa, să văd dacă pot să te ajut cumva, spuse el. Gâfâi, părând să depună un efort intens.

– Să mă ajuți? am întrebat eu încercând să țin pasul. Pleoapele mele voiau să se închidă, dar eu le obligam să stea deschise.

– Mda, spuse el respirând cu greu. Adică să-ți dau indicii.

Îmi luă fața în mâinile lui enorme și mult prea calde și o ținu la câțiva milimetri de a lui. Se uită în ochii mei în timp ce șopti, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva dincolo de cuvintele pe care le rostea.

– Mai ții minte prima zi în care ne-am cunoscut – pe plajă, în La Push?

– Bineînțeles că da.

– Povestește-mi ziua aceea.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să mă concentrez.

– M-ai întrebat de camioneta mea...

El dădu din cap grăbindu-mă să continui.

– Am vorbit despre Rabbit...

– Continuă.

– Am mers să ne plimbăm pe plajă... Obrajii mei se încălzeau din ce în ce mai tare sub palmele lui pe măsură ce-mi aminteam, dar el nu avea cum să observe, la cât de fierbinte îi era pielea. Îl rugasem să meargă cu mine, flirtând prostește, dar cu succes, pentru a obține informații de la el.

Dădea din cap, nerăbdător să audă mai mult.

Vocea mea era aproape mută.

– Mi-ai spus povești de groază... legende ale rezervației Quileute.

Închise ochii și-i deschise din nou.

– Da. Cuvântul fu rostit cu încordare și cu fervoare, ca și cum ar fi fost vorba despre o problemă de viață și de moarte. Vorbea încet, accentuând fiecare cuvânt. Îți aduci aminte ce am spus?

Chiar și pe întuneric, probabil că putea să vadă cum mi se schimbase culoarea feței. Cum aș putea vreodată să uit așa ceva? Fără să-și dea seama ce făcea, Jacob îmi spusese exact ce aveam nevoie să știu în ziua aceea, și anume că Edward era vampir.

Din felul în care mă privea înțelegeam că știa multe.

– Gândește-te bine, îmi spuse el.

– Da, îmi amintesc, am murmurat eu.

El inspiră adânc, chinându-se.

– Îți amintești toate pove... Nu reuși să termine întrebarea. Rămase cu gura căscată ca și cum i-ar fi rămas ceva în gât.

– Toate poveștile? am întrebat eu.

El dădu din cap tăcut.

Capul mi se învărtea. Numai o singură poveste contase cu adevărat. Știam că începuse cu altele, dar nu reușeam să-mi amintesc preludiul neimportant în timp ce creierul meu era

atât de încetoșat din pricina epuizării. Am început să clatin din cap.

Jacob mormăi și sări din pat. Își apăsă fruntea cu pumnul și respiră repede și furios.

– Știi asta, știi asta, murmură pentru el.

– Jake? Jake, te rog, sunt epuizată. Nu sunt în stare de așa ceva acum. Poate mâine-dimineață...

Inspiră adânc și dădu din cap.

– Poate o să-ți amintești. Cred că înțeleg de ce îți aduci aminte numai de o singură poveste, adăugă cu amărăciune. Se trânti din nou pe saltea lângă mine. Te superi dacă te întreb ceva despre asta? întrebă el sarcastic. Mor de curiozitate să știu.

– O întrebare despre ce? am întrebat prudentă.

– Despre povestea cu vampiri pe care ți-am spus-o.

M-am uitat la el cu ochi prudenți, nereușind să răspund. El mă întrebă totuși.

– Tu serios n-ai știut? mă întrebă el cu o voce răgușită. Eu am fost cel care ți-a spus ce era el!

„De unde știa toate astea?” De ce se hotărâse să creadă, de ce *acum*? Mi-am încleștat dinții. M-am uitat la el fără nici o intenție să deschid gura. Își dădea și el seama de asta.

– Acum înțelegi ce vreau să spun prin loialitate? murmură el și mai răgușit de data asta. Sunt în aceeași situație, ba chiar mai rea. Nu-ți poți închipui cât de strâns sunt legat...

Nu-mi plăcea asta – nu-mi plăcea felul în care închise ochii ca și cum l-ar fi durut să spună că este legat. Mi-am dat seama că *uram* chestia asta, uram din toată inima tot ceea ce îl făcea să sufere.

Îmi veni în minte imaginea chipului lui Sam.

Pentru mine, păstrarea secretului era o treabă voluntară. Protejam secretul familiei Cullen din dragoste; sentimente neîmpărtășite, dar adevărate. Nu părea să fie la fel și pentru Jacob.

– Nu există nici o cale să te eliberezi? am șoptit eu atinându-i ceafa de sub părul tuns scurt.

Măinile începură să-i tremure, dar nu deschise ochii.

– Nu. Sunt băgat în povestea asta pe viață. E o sentință pe viață. Râse sec. Poate și mai mult.

– Nu, Jake, am gemut eu. Dacă ai fugi? Doar noi doi. Dacă am fugi de acasă și l-am lăsa pe Sam în urmă?

– Nu e ceva de care să pot fugi, Bella, îmi șopti el. Aș fugi totuși cu tine dacă aș putea. Acum îi tremurau și umerii. Trase adânc aer în piept. Uite, trebuie să plec.

– De ce?

– În primul rând arăți de parcă mai ai puțin și leșini. Ai nevoie de somn – am nevoie de tine odihnită, cu forțe proaspete. Ai să-ți dai seama de asta.

– Și în al doilea rând?

Se încruntă.

– A trebuit să mă strecor – nu am voie să te văd. O să se întrebe unde sunt. Își strâmbă gura. Presupun că ar trebui să mă duc să le spun.

– Nu trebuie să le spui nimic, am șuiert eu.

– Cu toate acestea, o s-o fac.

Mânia se aprinse în mine.

– Îi *urăsc*!

Jacob se uită la mine cu ochii mari, surprins.

– Nu, Bella. Nu-i urî pe băieți. Nu e vina lui Sam sau a altcuiva. Ți-am mai spus și înainte – este vorba de mine. Sam este de fapt... ei bine, incredibil de simpatic. Jared și Paul sunt și ei de treabă, deși Paul e cam... Și Embry mi-a fost mereu prieten. Nu s-a schimbat nimic acolo – e *singura* chestie care nu s-a schimbat. Chiar îmi pare foarte rău de ceea ce credeam despre Sam...

Sam era incredibil de simpatic? M-am uitat la el neîncrezătoare, dar am lăsat-o baltă.

– Atunci de ce nu ai voie să te vezi cu mine? am vrut să știu.

– Nu e prudent, mormăi el uitându-se în pământ.

La auzul cuvintelor lui, am simțit un fior de teamă pe șira spinării.

Știa și asta? Nu mai știa nimeni în afară de mine. Dar avea dreptate, era miezul nopții, timpul cel mai bun pentru vânătoare. Jacob nu ar trebui să fie la mine în cameră. Dacă urma să vină cineva după mine, trebuia să fiu singură.

– Dacă eu aș fi crezut că e... prea riscant, șopti el, nu aș mai fi venit. Dar, Bella, se uită din nou la mine, ți-am făcut o promisiune. Nu-mi închipuiam că o să-mi fie atât de greu s-o țin, dar asta nu înseamnă că nu o să încerc.

Văzu confuzia de pe chipul meu.

– După filmul acela stupid, îmi aminti el, am promis că nu o să te rănesc niciodată... Și am dat-o rău în bară azi după-amiază, nu?

– Știu că nu ai vrut, Jake. E în regulă.

– Mulțumesc, Bella. Mă luă de mână. O să fac tot posibilul ca să-ți fiu alături, așa cum am promis. Îmi zâmbi brusc. Nu era zâmbetul lui, nu era nici al lui Sam, ci o combinație ciudată între cele două zâmbete. Mi-ar fi de mare ajutor dacă ți-ai da seama singură, Bella. Fă un efort în privința asta.

M-am strâmbat discret.

– O să încerc.

– Și eu o să încerc să ne vedem curând. Oftă. Și ei o să încerce să mă convingă să nu fac asta.

– Nu-i asculta.

– O să încerc. Clătină din cap ca și cum s-ar fi îndoit de reușită. Vino și spune-mi de îndată ce-ți dai seama. Chiar atunci îi trecu ceva prin cap, ceva care îi făcu mâna să tremure.

– Dacă... dacă vrei să vii.

– De ce nu aș vrea să te văd?

Chipul lui căpătă o expresie dură, amară, aidoma chipului lui Sam.

– O, știu eu un motiv, spuse el pe un ton aspru. Uite, chiar trebuie să plec. Poți să faci ceva pentru mine?

Am dat din cap, înspăimântată de schimbarea lui.

– Cel puțin sună-mă – dacă nu vrei să mă mai vezi. Anunță-mă dacă așa stau lucrurile.

– Asta nu se va întâmpla...

Ridică o mână, întrerupându-mă.

– Anunță-mă pur și simplu.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră.

– Nu fi prost, Jake, l-am dojenit eu. O să-ți rupi un picior. Folosește ușa. N-o să te prindă Charlie.

– N-o să pătesc nimic, mormăi el, dar se întoarse spre ușă. Ezită când trecu pe lângă mine, având o privire ca și cum cineva îl înjunghia. Întinse o mână spre mine.

L-am luat de mână și mă trase brusc – prea dur – de pe pat în așa fel încât m-am izbit de pieptul lui.

– În cazul în care se întâmplă ceva, mormăi el cu gura în părul meu, strivindu-mă într-o îmbrățișare care aproape îmi rupea coastele.

– Nu pot să... respir! am icnit eu.

Îmi dădu drumul dintr-odată, ținând o mână în jurul taliei ca să nu cad. Mă împinse, mai delicat de data asta, înapoi pe pat.

– Odihnește-te, Bells. Trebuie să-ți pui mintea la contribuție. Știu că poți s-o faci. Am nevoie ca tu să înțelegi. Nu am de gând să te pierd, Bella.

Ajunse la ușă dintr-un singur pas, o deschise în liniște, după care dispăru. Am așteptat să aud scârțâitul scărților sub pașii lui, dar nu se auzi nimic.

Când m-am întins din nou pe pat, mi se învârtea capul. Eram prea derutată, prea epuizată. Am închis ochii, încercând zadarnic să înțeleg ce se-ntâmpla.